

MARIOTOVI DEDIČI

— ↔ — Odkhalenie — ↔ —

— ↔ — MARJA HOLEČYOVÁ — ↔ —

FRAGMENT

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Odhalenie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

Venujem
mamine, babičke
a svojim drahým sestričkám,
svojim štyrom kočkám,
bez ktorých by bol
môj svet ako
Aldo bez
misky.

Obsah

1. Krv a kniha	7
1. Henrichova ponuka	13
2. Ivanova minulosť	27
3. Pokazené hodiny	35
4. Spomienky na detstvo	44
5. Jednoduché a zložité	55
6. Tajomná prenasledovateľka	72
7. Staronová kamarátka	84
8. Čierna mora	92
9. Natriginho rozprávanie	103
10. Škola volá	112
11. Maškary	121
12. Účinky limonády	131
13. Nové podozrenia	137
14. Pekná potvora	147
15. Vo Vodnom zámočku	157
16. Dodržiavanie tradícií	167
17. Hodená rukavica	177
18. Predurčení	187
19. Peteho odborné rady	195
20. Obyčajná výmena názorov	205
21. Neočakávané	213
22. Hádanka o troch	219
23. Sklamaná dôvera	225
24. Dôstojnosť Maettregov	232
25. Jánošík a Ľubietová	242
26. Ježibaba Janina	251
27. Prebudenie	261
28. Kamarátsky bozk	274
29. Zúfalá	284
30. Miseag v Pavlovej koži	296

31. Isté nároky	309
32. Prijatie	318
33. Zločinci	325
34. Domček z karát	335
35. Trpké sklamania	344
36. Neviditeľní	352
37. Tie jednoduché veci	363

Prológ

Krv a kniha

Mário Tornax Mursa stál pred veľkým zrkadlom a skúmavo si prezeral tvár. Pootočil hlavu tak, aby videl svoj zohavený profil – pokrivený nos, sčernenú a zošúverenú pokožku, napoly prižmúrené oko. *Ešte ľahšie zastraší nepriateľov*, pomyslel si pobaveno a odvrátil pohľad od tváre, ktorú takmer nespoznával.

Otočil sa, obnažil si rameno a pozrel sa na znamenie, ktoré ho označovalo za Nositeľa Knihy odpovedí. Zostalo neporušené. Jeho jemné línie boli trocha svetlejšie – akoby sa trblietali vo svetle. Ani neporaziteľnosť nezmazala pamiatku na to, čo z neho urobilo človeka, ktorým bol dnes. Kniha mu nedarovala len nevídané magické schopnosti. Roky ju musel chrániť a naučil sa byť ostrážitý, nezľaknúť sa nijakej výzvy a za každú cenu brániť svoje záujmy.

Zo zamyslenia ho vytrhli prichádzajúce kroky. Rýchlo si zakryl znamenie, ale vedel, že Timeinmu bystrému zraku nič neujde.

„Odišli,“ oznámila mu. Pri pohľade na jeho tvár znervóznela.

„Budeš si musieť zvyknúť, Tima, lebo toto nedokážem vyliečiť. Nijaké čary nepreniknú cez magioly, ktoré mám na povrchu tela. Dokonca ani moje vlastné zaklínadlá.“

„Deväť rokov som žila s Floriánom,“ pripomenula mu. „Na toto si vari zvyknem ľahšie.“

„A nielen ty si zvykneš. Čoskoro bude túto tvár poznať celé Spoločenstvo,“ usmial sa, hoci ľavý kútik úst ho pritom nepríjemne zabolel. Bola to bolesť, ktorej sa už nikdy nezabaví.

Magrad bol ponorený do hlbkej noci. Ulice osvetľovali farbisté svetlá, ktoré ho zahalovali do dúhového oparu. Jeho obyvatelia sa prechádzali po pobreží, mnohí sa zhromaždili na námestí. Ich pohľady často nedobrovoľne zabľúdili k vysokej veži, kde stál Marioto. Opieral sa o zábradlie a pozeral sa niekam do diaľky. Z Magradskej veže sa niesli čudné chýry o tom, že Mariotova dcéra spolu s priateľmi opustila Magrad a dokonca leteli priamo do Polisu. Šepkalo sa o tom, že pre ich pána odmietla pracovať, ale on ju napriek tomu prinútil čosi vykonať. Nik nevedel, čo to bolo, a rečiam o tom, že sa jej pri tom podarilo Mária Tornaxa Mursu zohaviť, jednoducho nemohli uveriť. Nech sa však za stenami veže stalo čokoľvek, napätie, ktoré viselo vo vzduchu od jej odchodu a príchodu Grigoriasa Zka, nenechávalo nikoho na pochybách – čas veľkého rozhodnutia sa blížil. Čoskoro vypukne vojna.

Grigorias sa mierne uklonil: „Pane.“

Marioto odtrhol pohľad od svojho mesta a otočil sa. Grigo si so záujmom prezeral jeho tvár. Svetlo z vysokých lampášov osvetľovalo jej znetvorenú polovicu. „Budem hádať,“ ozval sa po chvíli. „Tá malá Ľubietová, však? Na mojej tvári zanechala stopy Melánia, na tvojej jej dcéra.“

Jeho pán pred ním stál nehybne ako socha a upreto naňho hľadel. Prenikavé oči mu žiarili a pokúšali sa preniknúť do Grigovej pevnej mysle. To Grigoriasa znepokojilo. Marioto ho mal vítať s fľašou najlepšieho vína. Keby prejavil trochu zmyslu pre humor, podával by mu na prípitok pohár ludrefory. Bol to predsa deň ich veľkého víťazstva!

„Dosiahol si svoje, Marioto,“ pokračoval. „Mal si veľa času premýšľať o tom, čo urobíš, keď sa staneš neporaziteľným. Nemyslím si, že tvojím cieľom bolo stať tu a zazeráť na mňa ako na nepriateľa.“ Prešiel okolo vysokého stromu a sadol si do kresla tak, aby sa nemusel pozeráť na znetvorenú polovicu Mariotovej tváre.

„Nechceš vedieť, či to Mija prežila?“ odmerane sa ho opýtal Marioto.

„Prečo by ma to malo zaujímať?“

„Nezahrávaj sa so mnou.“

Grigovi vtom zmizol z tváre uvoľnený výraz. V Mariotovom hlase znela zlosť, akej naposledy čelil v deň, keď zabil jeho brata.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa vážne.

Marioto sa k nemu hrozivo priblížil. Grigo preglgol, vstal a dal si záležať, aby mal hlavu pokorne sklonenú. „Dnes sa budem pýtať len ja,“ oznámil mu jeho vodca.

Grigorias sa rokmi praxe naučil, že najlepšie je mlčať, kým sa Marioto nevyzúri.

„Prečo si šiel na vlastnú päsť do Maettregie a nepožiadal si o pomoc mojich mužov?“

„Už som ti to vysvetľoval.“

„Dávam ti príležitosť ešte raz mi to objasniť. A dobre si premysli, čo mi povieš.“

Grigorias sa snažil upokojiť. Nie, Marioto nemôže ani len tušiť, že skutočnou príčinou jeho vpádu do mesta Maettregov bola túžba zmocniť sa Knihy odpovedí. Keby to vedel, Grigorias by sa už s najväčšou pravdepodobnosťou zvládol od bolestí na zemi.

„Chcel som ich priviesť sám a opäť si získať tvoju dôveru. Nemohol som čakať na tvojich ľudí, dediči mali z Maettregie odísť ešte v tú noc. Musel som rýchlo konať.“

„A zničiť celé mesto, zavraždiť desiatky Maettregov.“

„Aj ja som prišiel o veľa svojich mužov,“ poznamenal Grigo.

„Vedel si, že je to nebezpečné, ale napriek tomu si riskoval svoj život. A to nie je ten Grigorias Zka, ktorého poznám. Nikdy neriskuješ, ak z toho nemáš nejaký osoh. Nesnaž sa ma presvedčiť, že si to robil len kvôli mne. Moja priazeň nie je hodná tvojho života.“ Mariotov hlas znel čoraz zlostnejšie. Pristúpil ku Grigovi: „Čo si hľadal v Maettregii? Čo chceš od Mije?“

„Nemal som nijaké vedľajšie úmysly,“ darilo sa Zka klamať absolútne vyrovnaným hlasom. Marioto však nebol len mocný telepat, ale aj človek, ktorý ho už dlhé roky poznal.

Zahnal sa a s takou ohromnou silou vrazil pästou Grigoriasovi do hrude, až ho odhodilo na kraj terasy. „Povedz mi pravdu!“

Grigo zostal ležať na zemi, rukou si pritláčal udretú hrud a lapal po dychu. „Už som povedal,“ zachripel.

Jeho telo sa náhle vymrštilo do výšky. Marioto pristúpil k zábradiu. Pod Grigovými nohami bolo zrazu prázdno. Keby ho pustil na zem, pád z veže by prežil len s pomocou mágie, ale v tom by mu Marioto nepochybne zabránil.

„Vieš, čo mi Mija povedala?“ opýtal sa ho Marioto. Ešte stále upreto hľadel do jeho očí a pokúšal sa prejsť všetkými múrmi, ktorými Grigo opevnil svoju myseľ. Naklonil sa k nemu. Grigovo telo kleslo nižšie. „Vyhražal si sa jej. Sľuboval si jej, že keď ma urobí neporaziteľným, ty ju začneš prenasledovať. Prečo, Grigorias? Čo od nej chceš? Preto si šiel do Maettregie bez môjho vedomia, nemám pravdu?“

„Mýliš sa.“ Marioto ho pritiahol k sebe a nemilosrdne udrel o zábradlie.

„Čo predo mnou skrývaš?“ jeho hlas sa rozozvučal po celom okolí. Tí, čo boli blízko pri veži, zaregistrovali hádku a vystrašene hľadeli na vrchol budovy.

Grigorias sa rozkašľal. Mariotova desivá tvár prezrádzala, že v tej chvíli je schopný všetkého. Bolo na čase zmeniť hru. „Prečo to chceš vedieť?“ opýtal sa svojho vodcu. „Už ju nepotrebuješ, tvojim zámerom poslúžila takmer dokonale, teraz je rad na mne. Môže ti byť jedno, či chcem jej magioly, jej život, či ju chcem zničiť, alebo sa cez ňu dostať k väčšej moci. Si neporaziteľný a ja ťa nemôžem a ani nechcem ohroziť – vieš, že postava sivej eminencie mi maximálne vyhovuje a nemienim na tom nič meniť. Hlavne nie teraz, keď sme už tak blízko. To, čo chcem od Mije Lúbietovej, sa teba už netýka.“

„Naopak. Zabudol si, že je to moja dcéra,“ precedil pomedzi zuby.

„Nikdy si sa o nej takto nevyjadroval. Musela na teba veľmi zapôsobiť, čo? Tie jej modré očiská... akoby mame z oka vypadla. Určite sa ti vynorili spomienky na Melániu a na to vaše cukrové obdobie. Dovoľ, aby som ti pripomenul, že to obdobie si ukončil ty a nakoniec si ju zabil vlastnými rukami. Je od teba naozaj veľmi šlachetné, že teraz chceš chrániť jej dcéru.“

„Nezahrávaj sa so mnou, Grigorias,“ varoval ho Marioto. „Pravda je...“

„Pravda je taká, že som vždy mal pred tebou tajomstvá, a nikdy ťa to netrápilo, lebo som ti vždy oddane slúžil a to aj vždy budem robiť! Žiadam za to len toľko, aby si rešpektoval moje súkromie a nestaral sa o moje záležitosti. Ručím ti za to, že tvoje záujmy neohrozím. Tým by som šiel aj proti sebe. Chceš ma teraz zastrašiť tým, že si neporaziteľný? Dobre vieš, že ako čarodejník a bojovník sa ti nemôžem rovnať. Pre mňa si bol neporaziteľný už vtedy, keď sme sa stretli prvý raz – pre mňa nijaká zmena nenastala. No aj tak si budem stále nárokovať priestor na svoj vlastný život. Nebudem sa ti spovedať!“

Marioto si privolať jeho telo k sebe. Grigove nohy bolestivo narazili do zábradlia a jeho krk ďalej zvierali Mariotove pevné ruky. Mágia, ktorú do seba vpil, aby sa stal neporaziteľným, urobila jeho dotyk neznesiteľným – bol horúci a bolestivý, Grigova pokožka takmer horela.

„Ak s týmito podmienkami nesúhlasíš, tak ma radšej zabi,“ zachraptal a zo všetkých síl sa snažil skryť strach. „A skôr ako by si ma začal mučiť, urobím to sám. Znič svojho jediného oddaného priateľa pre hlúpe reči Melániinej dcéry, ak ti to prinesie pokoj. Nemysli si však, že sa vzdám svojej slobody.“

„Nie, Grigorias...“ Grigo skúsil odvrátiť zrak od Mariotovej hrozivej tváre, ale ten ho prinútil pozeráť sa mu do očí. „Nezabijem ťa. Zistím, čo si pred mnou skrýval. Od dnešného dňa ťa budem stále sledovať. Neurobíš nič, o čom by som sa nedozvedel. Neprejde jediná chvíľa, ktorá by patrila len tebe. Kamkoľvek sa pohneš, budú tam aj moje oči.“

Grigo spadol na zem. Kým sa otriasol, Marioto dodal: „A teraz ma dobre počúvaj, lebo ťa varujem len raz. Ak sa pokúsiš Miji alebo ktorémukolvek z jej priateľov ublížiť, pôjdeš proti mojim záujmom. Keď zistím, že konáš proti mne, stratíš všetko, Zka. Pocítiš takú bolesť, že jediným tvojím želaním bude zomrieť. A nezabudni, že ak sa Miji alebo komukolvek z jej kruhu niečo stane, nebudem pátrať po vinníkovi, nebudem sa pýtať, či si to prikázal ty. Budeš vinný bez súdu, aj keby za vinníka oficiálne považovali niekoho iného – poznám tvoje schopnosti, dokážeš zmanipulovať každého.“

Ak sa im skríví čo len vlas na hlave, od toho dňa budeš ľutovať, že ešte dýchaš. Na tvojom mieste by som dúfal, že Mija nemá ďalších nepriateľov, lebo v opačnom prípade sa budeš musieť stať jej ochrancom.“

Otočil sa a vošiel do budovy.

„Nič si nenahováraj, Marioto!“ kričal Grigorias hlasom, ktorý ani sám nespoznával. „Nie si neporaziteľný. Možno sa od teba odrazí každá zbraň, ale ešte stále si sa nezbavil svojej najväčšej slabosti. Keby si bol dosť silný, nezáležalo by ti na nej! Ak nezničíš tie svoje prehnane city, zničia raz ony teba!“

Marioto na to nereagoval. Zmizol vo dverách a ani sa neobzrel. Grigorias ešte dlho ležal na zemi a spamätával sa. Marioto úplne zlikvidoval všetky jeho plány – musel zabudnúť na Knihu odpovedí, musel zabudnúť na Mijinu smrť. Nemal iné východisko. Musel sa vzdať alebo nájsť rafinovaný spôsob, ako bez Mariotovho vedomia získať všetko, po čom túžil. Krv aj knihu.